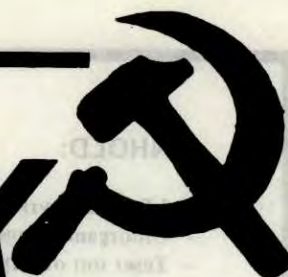

PRIS: KR. 1,-

BOLSJEVIK

SUF(m-l)s MEDLEMSBLAD NR.6 1971

LEDER : STYRK MASSELINJA – ORGANISER FOR KAMP!

Korrigeringsbevegelsen har siden den ble lansert vært en mektig kraft i korrigeringa av forbundet og de enkelte kameratene. Ved å utvikle metoden med å sette inn *kampanjer* på de områdene det er nødvendig å utvikle og korrigere vil vi kunne drive enda mer systematisk kamp mot feilaktige ideer og praksis. Skal kampanjene føre til store skritt framover, er det nødvendig at de enkelte grunnorganisasjonene *summerer opp kampanjen* i forhold til de måla de satte seg. I de grunnorganisasjonene hvor kampen mot byråkaratisme har blitt behandla på denne måten har den proletære sida helt tydelig blitt kraftig styrka.

Kampen mot sekterismen har gitt resultater. Bevegelsen og forbundet har hatt store framganger. Framgangen stiller nye kampfoppgaver i massekampen og på det ideologiske området.

For å kunne løse de nye oppgavene er det nødvendig å organisere for kamp, organisere på kommunistisk måte – dvs. bygge celler på skoler, på arbeidsplasser, på universitetene, i boligområdene osv. Skal cellene kunne bli virkelig kjempende enheter må bygginga av dem følges av mindre byråkrati, kortere og bedre møter, dvs. høyere *kampberedskap* og styrka masselinje i organiseringa.

Bare gjennom å utvikle celler kan vi utvikle kampen og kampevnen videre. Cellene vil organisere oss der hvor massene er, der hvor massene møter monopolkapitalens undertrykking hardest. Cellene vil være der hvor folket

reiser kampen. Bare gjennom å bygge celler kan vi utvikle en omfattende ledelse for massenes kamp, et stort antall kadre som sjølstendig er i stand til å analysere, og anvende teorien i den daglige kampen de blir nødt til å lede. Gjennom cellene vil vi styrke båndene til massene og vi vil sikre oss at de mest aktive og framskredne blant massene systematisk blir rekruttert til ungdomsforbundets rekker.

Cellene er et viktig redskap i ledelsen av ungdomsmassenes og folkets kamp. Cellene er en form som må fylles med et riktig innhold, en riktig politikk. Vår politiske linje er i all hovedsak riktig. Det er imidlertid en ting som er viktig å diskutere i samband med omorganiseringa og utviklinga til ungdomsforbund. – Tilfredsstill vår stil i arbeidet, møtestilen osv. ungdommens interesser og krav? M. a. o. hvordan kan møtene gjøres mer levende og tilpasses ungdommens krav?

Kamerater!

La oss gjøre *omorganiseringskampanjen* til et stort skritt framover i ungdomsmassenes kamp. La oss sette dristige mål, og sette i gang kampanjen med den rette tjen folket-innstillinga. La oss hilse landsmøtet med et forbund i framgang – med store seire når det gjelder medlemstall, organiserte sympatisører og sterke bånd til massene.

INNHOOLD:

– LEDER: Styrk masselinja – organiser for kamp	s. 1
– Omorganiseringskampanjen	s. 2
– Teser om omorganiseringa	s. 2
– Erfaringer fra omorganiseringsforsøk	s. 3
– Diskusjonsinnlegg på ulike ideer	s. 4
– Levende studier og anvendelse	s. 5
– Kommunike fra SKs 7. plenum	s. 6
– Rapport fra kampen	s. 7

OMORGANISERINGSKAMPANJE:

bør gjennomføres som et studie/diskusjonsmøte som fører fram til konkrete mål.

For at kampanjen skal gi resultater må den summeres opp. Vi foreslår at kameratene summerer opp første fase

av omorganiseringskampanjen *innen utgangen av september*. På denne måten kan vi bli i stand til å stille nye oppgaver ut fra nye motsigelser i arbeidet, og sikre at kampanjen blir seierrikk.

au

TESER OM OMORGANISERINGA

Cellebygging

1. Kommunistiske grunnenheter i form av celler i industrien og på andre arbeidsplasser, på skoler og universiteter, i soldatforlegninger og konsentrerte boligstrøk er en høyere form for organisering enn de nåværende grunnenhetene. Mellom de ulike celler er det ingen grunnleggende skiller. Alle er basert på prinsippet »partilaget er organisert på kompanibasis» (Mao), dvs. som sjølstendige kampenheter.
2. Alle typer celler driver studier, organisert spredning av propaganda og agitasjon, organiserer massene og leder deres kamp. Cellestyret bør bestå av to kamerater; formann og en ansvarlig for økonomien. Massearbeidet skal først og fremst legges til stedet der cellene er organisert.
3. I arbeidet *på plassen* driver cellene alt fraksjonsarbeid. Forøvrig opprettholdes prinsippet om egne fraksjoner.
4. Bedrifts- og skoleceller bør ha egen celle-avis. Celle-avisen er det viktigste redskap for å ta opp lokale krav og kampsaker. Avisen bør komme ut ofte, være stensilert og begrenses til ett A-4 ark. Alle typer celler vurderer egen propaganda i hvert enkelt tilfelle.
5. Cellebygginga krever at vi innskjerper prinsippet om illegal organisering. Særlig viktig er det å utvikle den revolusjonære årvåkenheten på arbeidsplassene og i det militære. Monopolkapitalen nøler ikke med å forfølge marxist-leninister. For alle typer celler gjelder det å huske at røtter i massene i lengden er den beste form for sikkerhet.
6. Et stort antall celler må bygges raskt. Mangelen på sjølstendige kommunistiske grunnenheter på de plassene klassekampen allment er mest tilspisset, hindrer i dag utviklinga av kommunistisk ledelse for massenes kamp. Den sterke utviklinga av MLG og SUF(m-l) det siste året gjør en hurtig utbygging av celler påkrevd for å oppnå ny framgang i partibyginga.

Storlag

7. Cellene av alle typer i et område skal være knyttet sammen i og underlagt et *storlag*. Storlaget er en høyere politisk enhet enn cellene, er sammensatt av cellekaderne og skal være ledet av de mest framskredne i området. Storlaget godkjenner medlemsopptak til cellene.

Propaganda-lag

8. Cellene oppretter og organiserer propaganda-lag. Dette er en særskilt form for marxist-leninistisk organisering av sympatisører og venner sammen med kommunistene. Propaganda-lagets oppgave er studier og spredning av marxist-leninistenes propaganda og agitasjon. Cellene fungerer som fraksjoner og trekker opp kommunistenes politikk i propaganda-laget. Propaganda-laget skal styrke kaderfostringa, og samtidig sikre at venner av ml-bevegelsen holdes politisk aktive sjøl om de ikke ønsker eller får medlemskap. Propaganda-laget bør ha både organiserte og uorganiserte i ledelsen.

Kortere møter – færre dokumenter

9. Omorganisering for kamp kan bare lykkes med mindre byråkrati og større beredskap på alle plan i ml-bevegelsen. Sentralkomiteene i MLG og SUF(m-l) vil arbeide ut fra prinsippet om at grunnorganisasjonene skal diskutere/studere høyst ett sentralt dokument i måneden. Forutsetningen for dette er at anvisningen »gruppestyrer og ledende organer på alle plan bør studere dialektikken grundigere, skaffe seg et bedre grep på hovedmotsigelsen i et møte eller dokument», raskt tillempes. Møter i celler, fraksjoner, propaganda-lag og storlag bør normalt ikke vare mer enn 2–3 timer. Storlaget bør høyst ha ett møte i måneden. Masselinja er en rettesnor også for vårt indre organisatoriske arbeid.

Studieopplegg til tesene

Materiale: Tesene om omorganiseringa, lederen i BV, kommunikeet fra 7. plenum, sitatene på side 8, s. 150 m, s. 303 n.

1. Hvorfor er omorganiseringa nøkkelleddet i korri-geringsbevegelsen nå? Hvilke motsigelser skal vi løse gjennom omorganiseringa?

2. Drøft påstanden om at det er særlig viktig å bygge celler på skoler og bedrifter der det er mulig. Sett dere konkrete mål for raskt å bygge celler på skoler og bedrifter.

3. Når vi omorganiserer gjør vi det fullt og helt. Dette vil sjølsagt taktisk gjøre det vanskeligere å drive et bra massearbeid i de distriktene vi bor. Diskuter hvordan vi skal løse de problemene som oppstår på best mulig måte.

ERFARINGER FRA OMORGANISERINGSFORSØK

For ca. et halvt år siden blei det dannet en celle av alle organiserte ml-ere på skolen vår. Før hadde vi vært medlemmer av forskjellige lokallag, og jobba på skolen bare som fraksjon. Omorganiseringa førte til en god del framskritt i det politiske arbeidet, som vi vil fortelle litt om.

– Vi fikk for det første bedre kontakt med folka på skolen og kunne drive et bedre massearbeid, fordi vi konsentrerte alle krefter på elevene, i stedet for *både* skolen og distriktet, slik vi gjorde før. Det viste seg noen tendenser til at kamerater trudde de dreiv massearbeid bare de sto og røykte sammen med andre elever utafor porten. Slike tendenser må en bekjempe, for den bedra massekontakten må sjølsagt være politisk, hvis omorganiseringa skal ha noen funksjon.

– Studiene: Da vi var medlemmer av lokallag, blei hovedstudiene stort sett brukt til å bedre arbeidet i distriktet. Etter omorganiseringa kunne vi målrette disse studiene direkte mot arbeidet på skolen, noe vi hadde litt problemer med i begynnelsen. Men etter hvert klarte vi å knytte teori og praksis sammen på en bedre måte. Vi spurte oss: Hva betyr dette for det arbeidet ml-erne skal gjøre i klassene sine for EEC-uka? Slik klarte vi mer og mer å løse problemer på skolen.

Vi begynte med en gang å opprette røde fraksjoner i en god del klasser, for å drive sitatstudier og selge materiell. Noen av disse røde fraksjonene fungerte ikke særlig bra, fordi en del kamerater var uvante med å finne sitater som kunne brukes til å løse problemene. Vi lærte da at det er viktig at det ikke bare er et par kamerater i cella som får erfaring i å bruke sitatstudier. Dette kan løses ved at to og to forbereder sitatstudiene sammen og lærer av hverandre. Der de røde fraksjonene fungerte, gikk propagandasalget framover. Kameratene i de røde fraksjonene tok opp kritikk av seg sjøl og hverandre, og de diskuterte hvordan de skulle bedre arbeidet overfor hver enkelt elev i klassen. Nå kommer vi til å danne propagandalag i stedet for røde fraksjoner. Her vil vi samle alle som vil studere og spre propagandaen vår, og vi vil diskutere politiske spørsmål som kameratene og andre progressive gjerne vil ta opp.

– Omorganiseringa førte også til et oppsving i massekampen. Like foran 12. mars-aksjonen lagde vi sammen med andre progressive elever en demonstrasjon mot normerte prøver og rasjonaliseringa i skolen. Over halvparten av elevene og noen lærere deltok. Vi klarte å få med så mange fordi vi diskuterte aksjonen grundig i hele cella og fordi vi hadde bedre tid enn før til å diskutere grundig med folka på skolen.

– Ved juletider hadde vi to sympatisørsirkler, og alle deltakerne unntatt to blei medlemmer av forbundet. Vi har hatt en ganske god rekruttering av folk som har vokst fram i kampen på skolen, kamp mot rasjonaliseringa, kamp for demokratiske rettigheter (allmannamøter, vegg-aviser o. l.).

– Gymnassamfunnet. Omorganiseringa førte også til at ml-erne fikk bedre tid til å være sammen med de andre elevene om kveldene. Dette har bl. a. ført til bedre arbeid i gymnassamfunnet. Vi har hatt bedre tid til å forberede innlegg, diskutere med folk for å få dem på møtene,

diskutere med dem etterpå osv. Vi har funnet ut en del ting: Det er slett ikke nødvendig at det er så mange ml-ere med i styret. En kan ha et Rød-Front-styre hvor det sitter bare en eller to ml-ere. Det er slett ikke så bra at det bare er en ml-er som holder innledning. Det bedrer ofte diskusjonen hvis det er to syn. Det kan også godt være bare en innleder, og det behøver slett ikke være en ml-er alltid. Hos oss er det møter hver 14. dag, og det kommer ca. 100 hver gang. Vi har hatt gruppediskusjoner en del ganger, med 10–15 i hver gruppe (gjærne færre!) slik at vi har kunnet gå dypere ned i problemene og slik at flere tør delta i diskusjonen. Da har vi snakket med gruppelederne på forhånd. Det er videre viktig at vi ikke har møte-emner som bare interesserer oss, men emner som interesserer elevene. Vi har også hatt dans på slutten av møtene. Slike ting må sjølsagt vurderes fra skole til skole, men vi tror dette er erfaringer som kan brukes av andre. Det gjelder å spille med alle fingrene, og ikke låse seg fast i gamle, kjedelige opplegg.

– Det høres kanskje ut som om vi bare har gjort bra ting, men det er sjølsagt ikke riktig. Omorganiseringa førte til en rekke bra resultater fordi vi kunne ta oss av arbeidet på en bedre måte, men en må sjølsagt føre kamp mot egen sekterisme. Dette har vi særlig sett når det gjelder skoleavisa. Den utvikla seg til å bli et reint ml-organ, pluss at den hadde lange teoretiske artikler om ting vi var interessert i. Vi spurte oss ikke hva elevene ville lese og diskutere, derfor blei det færre og færre som leste den. Nå skal vi i stedet arbeide for at skoleavisa skal bli ei avis for alle progressive, at det blir diskusjon der, og sørge for at også andre enn oss skriver i den. Men fortsatt trenger vi et ml-organ på skolen, det merka vi bl. a. i forbindelse med stortingsaksjonen. Derfor skal vi utgi ei celleavis som tar opp ml-ernes syn på de sakene som skjer på skolen.

– Utpå forsommeren diskuterte vi at det var en fare for at vi, som bare jobba på skolen, kunne skille oss fra arbeidsfolk. Derfor konsentrerte vi oss om et arbeiderdistrikt langt utafor skolen i mobiliseringa til EEC-demonstrasjonen 7. juni. Vi oppnådde en del resultater med folka der, og vi skjønnte litt mer av dyrtida. Men fordi vi kasta alle krefter inn i dette distriktet, gikk elevene på skolen for lut og kaldt vann. Mobiliseringa på skolen til demonstrasjonen blei ganske dårlig. Noen folk som var vaklende tilhengere av Arbeiderkomiteen, vakla vekk fra oss, fordi vi ikke var der og diskuterte med dem. Og fordi vi jobba mest i distriktet i juni, blei mobiliseringa til sommerleiren bare halvparten av det målet vi hadde satt oss. Derfor vil vi si til alle kamerater som tenker at omorganisering i skoleceller vil føre til sekte-

risme: Den beste garantien mot sekterisme er å ha et bra massearbeid på skolen, og å ha ei riktig politisk linje. Enheten med arbeidsfolk skal vi utvikle gjennom å føre kamp på skolen, slik at elevene ser hvilken fiende de står overfor. Enheten utvikles gjennom støtte til streiker (mange flere elever hos oss skjønnte enheten under sporvegstreiken). Enheten styrkes også gjennom Solkom-arbeid, og nå først og fremst gjennom Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid.

Derfor: Lær av våre erfaringer!

Bygg celler på alle skoler!

DISKUSJONSINNLEGG PÅ ULIKE IDEER

Til spørsmålet om cellebygging

Når vi skal omorganisere MLG og SUF(m-l) slik som kampen krever, altså på grunnlag av produksjonspunktet (arbeidsplasser, skoler etc.), så dukker det opp en lang rekke spørsmål. Vi får en rekke motsigelser å løse. En av dem er simpelthen hvor vi skal bygge celler. Et annet er hva vi skal prioritere. Et tredje spørsmål om hvordan ei celle i et boligområde skiller seg fra vår nåværende organisering. Det er også en lang rekke andre motsigelser i forbindelse med celleaviser, storlag osv., men dem vil jeg ikke ta opp her.

Når det gjelder hvor vi kan bygge celler hadde vi en god diskusjon i gruppa mi på sommerleiren. Vi kom stort sett til, gjennom konkrete eksempler, at det omtrent ikke er grenser for hvor vi kan bygge celler.

Helt oppe i dagen ligger spørsmålet om å lage grunnorganisasjoner i industrien og andre arbeidsplasser. Flere kamerater pekte på hvordan de hadde vært i stand til å gripe en kampsituasjon bedre dersom de hadde vært organisert i celler på arbeidsplassen.

På skolene i Oslo var vi i vår i stand til å utløse en stor kamp mot de normerte prøvene. Men det er også temmelig klart at de stedene der det ikke var celler, det vil si de fleste, var gjennomføringa og oppfølginga av kampen temmelig mangelfull. Steder hvor hundrevis av elever var i bevegelse i mars, var det umulig å se spor etter det en måned senere.

En kamerat pekte også på at det faktisk i dag ligger til rette for celler blant bøndene noen steder. Deres kamp er blitt tilspisset, men den har ingen ledelse. Det kan vi gi dem dersom vi har slike celler. Vi skal ikke ha bygd mange slike celler før vi i kraft av politisk linje og erfaring vil bli en betydelig kraft på landsbygda.

Så var det en kamerat som på en god måte pekte på hvordan ei boligcelle skulle fungere som en kamporganisasjon. Jeg vil komme tilbake til det.

Når vi har sagt at vi kan lage celler nær sagt overalt, kommer det en konflikt. »Skal vi legge ned det fine laget vårt i boligområdet nå som vi endelig har fått røtter i massene der?» og i stedet innføre »oppsplitting i små celler»?

Jeg skjønner problemet, men jeg mener at det er å stille tingene på hodet.

La oss først slå fast: Er celler en høyere form for organisering, eller er det ikke? Hvis vi er enige at det er det, vel, da er ikke spørsmålet om vi skal organisere, da skal vi gjøre det.

I prosessen med omorganisering går det en motsigelse mellom vår nåværende organisering og de kravene kampen stiller, mellom organisering utelukkende for propaganda eller organisering for kamp. Organiseringa for propaganda har tjent sin misjon, nå representerer den fortida. Alt som bidrar til å opprettholde den på bekostning av organisering for kamp er i sin konsekvens reaksjonært. Behovet for organisert propaganda dekkes innfor den nye formen for organisering gjennom propagandalagene. Så spørsmålet dreier seg ikke om å »splitte opp» »det fine laget i boligområdet». Det er i stedet et spørsmål om vi skal sette våre organisasjoner i stand til å smelte sammen med og lede den voksende massekampen. Hva er det vi skal prioritere? Vi har et lag med noen arbeidere, noen skoleelever, noen husmødre. De har etterhvert utviklet et bra EEC-arbeid i boligdistriktet.

Før vi svarer på spørsmålet om prioritering, må vi avklare følgende: Hvor er det arbeideren står i den mest direkte konflikt med kapitalistklassen? Er det som borettslaver i et boligdistrikt eller er det på arbeidsplassen? Sjøl om han står i konflikt med monopolkapitalen i boligdistrikt (bankene etc.) så er det på arbeidsplassen han skaper merverdi. Det er der han opptrer som *arbeider*. Eller skoleeleven. Står han i skarpest konflikt med staten som medlem av en ungdomsklubb eller som elev ved en skole.

Svaret gir seg sjøl også her.

Dette gir en antydning av svaret på spørsmålet: Hvordan skal vi prioritere?

Men hva så med boligområdet? Blir det noen igjen til å drive arbeid i boligområdet?

Først må vi holde fast ved at cellene ikke blir partikler som svever fritt, vi organiserer storlag. Storlaget omfatter celler på arbeidsplasser, skoler og i boligområder, og det legger da sjølsagt opp en politikk for hele området, utnytter kreftene på den best mulige måten etter de oppgavene som står på dagsordenen.

For det andre må vi holde fast på at ei celle er en kamphenhet, det gjelder også boligcella.

Hvem er det så som i første rekke skal organiseres i boligcella? Jo, det må først og fremst være dem som nettopp i boligområdet står i *sin* skarpeste konflikt med klassefienden. Det gjelder husmødre, pensjonister, barnehagelærere, kanskje også til å begynne med den eneste organiserte ekspeditrisen i supermarkedet, kanskje arbeidsløse. (Arbeidsløse ml-ere bør legge seg i selen for å få jobb!) Kort sagt, det finnes en hel rekke mennesker som *først og fremst* i boligområdet står i konflikt med monopolkapitalen. De vil, når de ved hjelp av boligcella virkelig kan ofre sin tid på å organisere folk som står i en tilsvarende situasjon, bli i stand til å gjøre et gjennombrudd her. Det er strategisk viktig fordi det dreier seg om en stor del av den norske befolkninga som er hardt undertrykt, men dårlig organisert. En slik celle vil bety en nødvendig ryggrad i eventuelle boligaksjoner hvor sjølsagt også arbeidere og andre som bor i området, men er organisert annet sted vil spille en rolle så lenge kampen pågår.

I parentes må det nevnes at arbeideren som er den eneste ml-eren på sin arbeidsplass og skoleeleven i samme situasjon i en *overgangsperiode* vil høre hjemme i ei boligcelle. Men deres oppgave er da først og fremst å samle krefter til å bygge celler på disse stedene. Så snart det finnes et par andre organiserte der, så bør de ut av boligcella og inn i den nye.

Som de andre cellene bør boligcella ha sin celleavis. Jeg går ut fra at mange har gode ideer for hvordan ei slik avis bør se ut og hva den bør inneholde.

Enkelte steder er det såkalte boligceller. Omorganiseringa gjelder etter min mening også fullt ut for dem. De skal ikke bare late som om de er celler. De må grundig gå gjennom sin organisering og sin praksis og finne ut om de er virkelige celler. Jeg går ut fra at de vil finne mange nødvendige

endringer som må gjøres og antakelig vil det hele se temmelig anderledes ut etterpå.

**FRAMOVER FOR
EN VIRKELIG OMORGANISERING!**

**SKAP CELLER
SOM ER EFFEKTIVE KAMPENHETER!**

Halvard G.

Omorganiseringa gjelder studentlaga også!

Jeg ser fram til at vi nå skal omorganisere forbundet på grunnlag av produksjonspunktet (arbeidsplasser, skoler osv.). Men jeg har hørt at noen kamerater i studentlaga tror at siden studentlaga alt er delt opp i celler etter instituttene så gjelder ikke omorganiseringa dem. Jeg tror disse kamerater tar helt feil.

Riktignok har vi celler på instituttene, men er det celler slik som det er ment å opprette gjennom omorganiseringa? Nei, i stor grad fungerer cellene som propaganda- og studieenheter på og utenfor instituttene. Men i liten grad fungerer de som sjølstendige kampenheter med en klar politikk overfor massene på sitt institutt eller masse-

PS:

Det vil nødvendigvis oppstå uklarheter om visse ansvarsforhold under organiseringskampanjen. Uklarheter av typen: Skal bedriftscella som består av tre attenåringer være ei celle i ungdomsforbundet eller MLG? Hvem skal boligcella sortere under? osv. Dette er spørsmål som ikke kan løses etter skjema. Det er vårt mål at både ungdomsforbundet og partiet skal ha celler i industrien. Samtidig er det også vår linje akkurat nå at celler i MLG (når det gjelder industrien) har forrang. La oss derfor løse hvert enkelt spørsmål av den typen konkret der det oppstår. Først omorganiserer vi og så klarer vi av enkelte sånne spørsmål.

DS.

organisasjoner på instituttet. Spørsmålet om ekstern celle-avis har vært oppe, og hvor mange celler på universitetene har det? Nei, jeg tror at vi i studentlaga virkelig må legge skulderen til for å gjøre »cellene» våre til virkelige kampenheter med djupe røtter i massene. Dessuten må vi jobbe for å opprette nye celler på steder der vi ikke har organisasjoner.

En annen ting vi ikke må glemme i forbindelse med omorganiseringa er å kvitte oss med vår tendens til å lage altfor mange, altfor lange og altfor dårlige møter. Vi studenter har sannsynligvis denne feilen i større grad enn resten av forbundet.

Student, Oslo

LEVENDE STUDIER OG ANVENDELSE

Studer artikkelen »Aktuelle problemer om taktikken i den anti-japanske enhetsfronten».

I artikkelen: »Aktuelle problemer....» tar Formann Mao for seg prinsippene for utviklinga av enhetsfronten mot den japanske imperialismen. De grunnleggende prinsippene som han her trekker opp for marxist-leninistenes arbeid for å konsolidere og videreutvikle enhetsfronten bør danne grunnlaget for grundige og fruktbare diskusjoner blant alle marxist-leninister, diskusjoner som bør ende opp i dristige taktiske framstøt for å styrke EEC-motstanden til høsten. Formann Mao sier: »Den grunnleggende betingelsen for seier i forsvarskampen er utbygging og konsolidering av den anti-japanske enhetsfronten. Den taktikk som kreves for å gjøre dette, er å utvikle de progressive kreftene, vinne midtkreftene og bekjempe den ytterste høyre; dette er tre uskildbare lenker, og metoden som bør anvendes for å forene alle de anti-japanske kreftene er kamp.»

Vi har i vårt arbeid konsentrert kreftene om å utvikle de progressive kreftene, dette har vært og er en riktig linje, og vi har oppnådd mye her, det er nok bare å se på den siste tidas utvikling av AKMED. Men vi må til tross for den store framgangen ikke være tilfredse, en fortsatt styrking av de progressive kreftene er den eneste måten vi kan hindre at situasjonen blir dårligere. Vi må derfor ta alvorlig på oppgavene med å styrke de lokale AKMED-komiteene, vinne innpass på bedriftene, starte lokalavdelinger der, styrke ml-bevegelsen, utvikle venstrefløyen i FB etc.

Vår taktikk overfor midtkreftene som f. eks. Unge Venstre, SFU (mange SFU-medlemmer tilhører frontens venstre side) etc. har mange steder vært mangelfull og vært prega av store sekteriske feil. Vi har oftest begrenset taktikken overfor midtkreftene til å sende skriftlige innbydelser når AKMED skal arrangere møte etc. Og vi har ofte vært tilfredse med oss selv når vi har fått avslag på urimelige forslag. »Var det ikke det vi sa, de vil ikke samarbeide med oss.» Kamerater, vi må utvikle en mye bedre stil og taktikk for å vinne midtkreftene. Samtidig som vi alltid må bekjempe deres feil og vakling, må vi sende dem realistiske samarbeidsforslag som også tar hensyn til deres nivå. Vi må komme videre enn til bare å sende brev. Vi må kontakte deres medlemmer på alle plan, diskutere med dem og få dem overbevist om at samarbeid med oss tjener kampen mot EEC. Personlig kontakt er mange steder løsenet. Det å vinne midtkreftene er meget viktig for hele utviklinga og styrkinga av enhetsfronten.

Når det gjelder kampen mot det ytterste høyre i enhetsfronten materialisert ved folk som Lager/Haugestad i FB ledelsen har vi heller ikke hatt god nok taktikk. Det er viktig for å vinne midtkreftene og for å utvikle hele fronten at vi bekjemper deres feilaktige utspill. Men har ikke vår bekjempelse av disse utspilla ofte vært for sjablonmessige? Vi må konkret påvise hvor disse kreftene tar feil og hvor de har rett, ellers vil vi få store vansker med å vinne midtkreftene over til oss. En annen ting vi ikke må glemme.

Haugestad/Lager er anti-kommunister, de benytter ofte FB til å spre anti-kommunistisk hets, og forsøker å splitte EEC-motstanderne, dette er en dårlig ting. Men det er likevel feilaktig å slå disse lederne sammen med de direkte reaksjonære i dag, lederne i høyre og DNA/LO som aktivt kjemper for Norges EEC medlemskap. Det er en god ting at Haugestad/Lager i dag er mot EEC. Det ville ikke vært bra at disse folkene var for EEC.

Vi tjener ikke på at disse kreftene går over på den andre fløy, nemlig blir EEC tilhengere. Vi må kjempe for at folk som støtter dem blir sveiset til fronten mot EEC så lenge som mulig, sjablonmessige angrep hjelper oss lite med dette.

Et annet moment som er viktig for å holde høyrekreftene innenfor fronten er hele tida å ha hovedfienden for øye, og gå til aktiv kamp mot alle framstøt fra de kreftene i landet som ivrer for norsk EEC medlemskap. Avslør de lokale utkjørerne til LO/AP-pamper etc. så hurtig og effektivt som mulig! Dette vil styrke utviklinga av hele fronten.

Legg særlig vekt på å utvikle en riktig taktikk overfor den

lokale FB-avdelingen. Husk at FB inneholder alle de tre grupperingene i enhetsfronten. Det er mange kamerater som ikke har forstått dette. De har sett at Haugestad/Lager har angrepet oss og prøvd å splitte fronten, og de har sagt at hele FB = lederne Haugestad og Lager. Dette er meget feilaktig og vil bare resultere i at vi ikke klarer å vinne over til oss midtkreftene i FB, og heller ikke utvikle og konsolidere venstresida i FB. Vi må også være klar over at ledelsen i FB ikke bare består av Haugestad og Lager. Det finnes folk i ledelsen sentralt som vi trygt kan regne til enhetsfrontens sentrum. Vi vinner ikke disse over til oss utelukkende ved å slå dem i hardtkorn med Haugestad og Lager. Analysen av den lokale FB er med andre ord meget viktig for å gjennomføre en riktig taktikk i utviklinga av enhetsfronten.

Dette er bare ment som korte kommentarer til en diskusjon av Formann Maos artikkel. *Anvend artikkelen på deres egne forhold*, trekk konklusjoner og gjennomfør en fleksibel taktikk for den lokale enhetsfrontpolitikken! Utvikle de progressive kreftene!

Kommunike fra SKs 7. plenum

Kamerater!

Sentralkomiteen i forbundet har nylig avholdt sitt 7. plenum. Plenum oppsummerte utviklinga av klassekampen og av kampen mellom de to verdensanskuelserne innad i forbundet, slik den har utvikla seg i tida siden 6. plenum. SK trakk opp retningslinjene for arbeidet i høst, med særlig vekt på kampen mot EEC, partibyginga, utviklinga av SUF(m-l) til et virkelig ungdomsforbund, og korrigeringsbevegelsen.

Kampen mot EEC går inn i en avgjørende fase.

Folkets kamp mot EEC har tatt store steg framover i perioden. Arbeiderkomiteen har rekruttert mange nye medlemmer. 1. mai, 17. mai og i aksjonsuka 1.-7. juni demonstrerte tusentalls EEC-motstandere mot det imperialistiske angrepet. På grunn av den kraftige motstanden i folket, må de reaksjonære ty til intensiv løgnpropaganda og forberede forskjellige former for parlamentarisk svindel for å få Norge inn i EEC. Denne utviklinga stiller store krav til marxist-leninistene. Vi må raskt tilbakevise alle sekteriske ideer som hindrer en virkelig bred enhetsfront mot EEC, både slik de kommer åpent til uttrykk hos noen kamerater, og slik de ofte viser seg i vår egen praksis, f. eks. ideen om at »småborgerskapets kamp er reaksjonær».

Rekrutteringa til Arbeiderkomiteen må styrkes ytterligere. Sekteriske ideer som hindrer rekrutteringa må kritiseres og avvises.

Arbeiderkomiteene må sveises bedre sammen til en landsomfattende organisasjon med et levende, demokratisk liv. »Aktivistbladet» må brukes som det viktigste redskap for å utvikle diskusjoner innad. Arbeiderkomiteens meget vellykte fylkeskonferanse for Oslo/Akershus 12.-13. juni er et forbilde og eksempel for hele landet.

Arbeidet innafolkebevegelsen må utvides og styrkes. SK tar avstand fra ideen om at arbeidet i FB er å underlegge seg FB-ledelsen. Det er bred enighet om SKs linje i forbundet. Denne enigheten må nå settes virkelig ut i livet ved at grunnorganisasjonene utvikler arbeidet innafolke i større målestokk. Baktunghet i denne saka er en støtte til EEC-tilhengerne og til enhetsfrontens høyrekrefter!

Arbeiderkomiteens linje for folkeavstemning må propaganderes iherdig blant massene og overfor alle organisasjoner og grupper som går mot EEC.

Våren 1971 betydde et første gjennombrudd for elevenes massebevegelse. Men oppsvinget førte ikke i tilstrekkelig grad til framgang for kampen mot EEC og for forbundet. Den sentrale oppgava på skolene i høst blir å bygge lokale aksjonskomiteer mot EEC og dyrtid. Forbundets skolekadre må styrke seg mot økonomistiske tendenser og utfolde et sjølstendig, kommunistisk arbeid.

En del av ungdommen føler seg tiltrukket av hasj-miljøet rundt anarkistene og av deres småborgerlige »teorier». Ideologisk og politisk kamp mot anarkismen blir en viktig oppgave for hele forbundet, også for de grunnorganisasjonene som ikke i dag har problemet innpå livet.

Forbundet må forberede seg på raskt å ta opp kampen mot stoffmisbruket blant ungdommen, gjennom revolusjonær prop/agit og ved å mobilisere breie ungdomsmasser til kamp for å bedre sine og familiens kår.

Styrk Solidaritetskomiteen for Vietnam.

Motsigelsene i verden er blitt drastisk skjerpa. I Indo-Kina har den amerikanske imperialismen nå bare to valg: enten en enorm opptrapping av krigføringa, eller rask tilbaketrekking. I denne situasjonen har Solidaritetskomiteen stilt som sin hovedoppgave en breiest mulig mobilisering bak kravet »USA ut av Indo-Kina». I fellesuttalelsen med Solkom stadfester SK sin fulle oppslutning om Solkoms paroler og arbeid. Alle grunnorganisasjoner må alvorlig vurdere mulighetene for å følge oppfordringa fra 6. plenum om å styrke det lokale anti-imperialistiske arbeidet.

II. KAMPEN MELLOM DE TO VEGENE I BEVEGELSEN OG FORBUNDET.

Kamerater!

Siden forrige plenum har MLF foretatt det endelige brudd med RTLs revisjonistparti. MLFs landsmøte slo fast at bygginga av partiet er den sentrale oppgava, at veggen til partiet går gjennom en enhetlig organisasjon, og at »situasjonen i ml-bevegelsen og i klassekampen gjør det *nodvendig* og *mulig* raskt å skape en slik organisasjon». MLFs landsmøte gikk videre inn for »felles studier, felles aksjoner og organisatorisk samarbeid på alle plan og felles diskusjoner». SK var representert på MLFs landsmøte, og vi hilser framgangen og de utmerkede vedtaka med entusiasme.

MLGs landsmøte bekrefta at MLG har gått fram med særskilte steg det siste året. Organisasjonens medlemstall er tredobla. Det politiske nivået på landsmøtet var meget høyt. Landsmøtet vedtok likelydende resolusjoner om partibyginga og EEC-kampen som MLFs landsmøte. MLGs seierrike landsmøte gjorde det klart at MLG raskt kan ta en ledende rolle i partibyginga. SUF(m-l) får med det store muligheter til virkelig å omdanne seg til et kommunistisk ungdomsforbund. I MLGs nyvalgte SK inngår noen kamerater fra SUF(m-l)s SK. Disse vil i framtida jobbe i MLG.

Den ideologiske kampen i ml-bevegelsen og i forbundet har gått kraftig fram i perioden. Med utgangspunkt i nr. 1 av fellesbulletinen er de viktigste motsigelsene begynt å drøftes. SK slår fast at de viktigste opportunistiske feila,

som sekteriske ideer om FB og småborgerskapet, ideer om at kampen for nasjonal sjølstendighet er »historisk reaksjonær», og feilaktige, spontanistiske forestillinger om partibygginga og partiets rolle, må kjempes ned gjennom en brei og grundig diskusjon for at ml-bevegelsen skal vinne videre framgang. Diskusjonen av disse og andre spørsmål fortsetter, og alle grunnorganisasjoner og medlemmer har plikt til å delta aktivt i den.

SK drøfta sambandet mellom korrigeringsbevegelsen i forbundet og den ideologiske kampen som foregår i hele ml-bevegelsen. 6. plenum pekte på faren for at byråkratiske feil som ikke ble korrigerert kunne slå over i høyre-opportunisme. Dette har vi også sett noen eksempler på, som i skolearbeidet i Oslo/Akershus. Men vi må også være på vakt mot »venstre»-standpunkter, som forsvarer og unnskylder sekterisme i massearbeidet. Derfor må fellesdiskusjonene og vår egen korrigeringsbevegelse knyttes nøye sammen. Vi må ikke nøye oss med å avvise de åpent opportunistiske standpunktene, men *kontinuerlig* bestrebe oss på å finne ytringsformer for *den samme ideologien* i vårt eget arbeid.

Kamerater!

Gjennom MLFs og MLGs utmerkede landsmøter, og gjennom de felles diskusjonene, er situasjonen i kampen for en enhetlig partibyggende organisasjon bedre enn noensinne. Vi må utvikle enheten i bevegelsen videre gjennom samarbeid på alle plan.

Samtidig vil SK slå fast at ideer om at vi i SUF(m-l) skal »bygge partiet» eller at SUF(m-l) skal »gå opp i» en enhetlig organisasjon, er feilaktige og skadelige. Vår oppgave er først og fremst å styrke den kommunistiske bevegelsen ved å bygge partiets revolusjonære ungdomsorganisasjon!

Styrk korrigeringsbevegelsen i forbundet!

Kampen mot sekteriske og byråkratiske tendenser i forbundet har tatt videre steg framover. Samtidig har vi gjort en viktig erfaring: Det er en *forutsetning* for korrigeringsbevegelsens framgang at den utvikles gjennom ulike *kampanjer* som retter seg mot de viktigste feila. På den måten hindrer vi at »korrigeringsbevegelsen glir rolig forbi» uten at det oppnås store resultater. Den kampanjen for korrigeringsbevegelsen i Oslo/Akershus som SK/AU tok initiativet til, har båret frukter. Bevegelsen er ført fram til et entusiastisk og bra årsmøte, der det ble valgt et nytt fylkesstyre som er i ferd med å utvikle seg til et ekte ledende senter for området.

Bygg kjempende celler raskt!

SKs 7. plenum slår fast at hovedmotsigelsen i forbundet fortsatt går mellom masselinja og ulike sekteriske feil, først og fremst byråkratismen. Grunnorganisasjonene og alle medlemmer må stadig gå tilbake til korrigeringsbevegelsens tidligere dokumenter og studere dem på nytt, for å hindre at ugraset får vokse opp igjen.

Men den framgangen ml-bevegelsen og forbundet har hatt, stiller oss også overfor nye oppgaver. SK slår fast at det viktigste korrigerings*tiltaket* nå er å omorganisere

forbundet på kommunistisk måte. For det første betyr det å bygge *celler* på skoler og andre arbeidsplasser og i boligområdene, som har nært bånd til massene på stedet. I cellene skal medlemmene studere teorien med sikte på kamp og konsentrere 90 % av sitt massearbeid. Omorganiseringa *erstatte* ikke den politiske kampen innad i forbundet, men er av avgjørende betydning for å drive denne kampen videre. SK/AU skal meget snart i fellesskap med MLGs SK/AU sende ut felles teser for de prinsippene omorganiseringa skal følge. For at omorganiseringa skal føre til framgang på alle plan, må *rekrutteringa* styrkes kraftig.

Kortere møter – bedre og enklere administrasjon!

SK har oppsummert tendensene til »trøtthetstegn» som har oppstått i enkelt områder. Vi må fortsatt føre kamp mot alle slags liberalistiske ideer. Men nå må vi også kjempe mot for lange møter, dårlig praktisk administrasjon osv., som *hindrer* medlemmenes massearbeid og sjølstendige studier. SK har tatt tiltak for å redusere det sentrale møteopplegget, korte ned på dokumentene og på studie-sirkelen for sympatisører. Grunnorganisasjonenes styrer må anstrenge seg for å få et bedre grep om de lokale møtene. Styrene skal *på forhånd* analysere de viktigste spørsmåla og gripe hovedmotsigelsen for møtene, legge fram forslag til tiltak, og gi medlemmene anledning til å forberede seg i tide. Omorganiseringa vil gi muligheter for en enklere administrasjon i forbundet.

Studiene.

SK har drøfta studiearbeidet i forbundet. Også i innstillinga til studier er det kamp mellom de to verdensanskuelsene, mellom kommunistisk vilje og kamp for å skolere seg, og borgerlige, liberalistiske ideer. Hele forbundet, fra de ledende organer og til hvert enkelt medlem, må i perioden systematisk arbeide for å styrke studiearbeidet og høyne det politiske nivået. Studier av klassikerne skal knyttes til den daglige kampen og til diskusjonen i ml-bevegelsen. SK/AU vil gi anvisninger for sjølstudier.

De enhetlige studiene i forbundet vil i kommende halvår ha følgende hovedopplegg:

- Landsmøteforberedelser (se pkt. om Landsmøtet), og deretter
- Studier på imperialismen, partiet og ungdommen.

Landsmøtet.

Landsmøtet skal avholdes i kommende halvår. Landsmøtet (LM) skal forberedes av alle grunnorganisasjoner og medlemmer gjennom studier og politisk kamp. Studiene for landsmøtet blir: a) Omorganiseringa og deretter b) studier av *spesielle LM-dokumenter*, SKs beretning for tida siden forrige LM (-69), utkast til Arbeidsprogram, og prinsipper for valg av nytt SK. Kamerater! La oss hilse Landsmøtet med store framganger på de 4 viktigste områdene: EEC-arbeidet, skolearbeidet, øker antallet organiserte sympatisører og medlemmer og vinner framgang i propagandaen (kommuniket fra 6. plenum)!

RAPPORT FRA KAMPEN

I løpet av de siste ukene har laget vært igjennom omfattende kamper mot så vel høyre- som »venstre»-opportunisme. Alle disse kampene er igjen en bekreftelse på Formann Maos ord om at »innenfor partiet oppstår motsetninger og kampen mellom forskjellige oppfatninger stadig på nytt. Dette er en gjenspeiling innenfor partiet av klasse-motsigelser og motsetningene mellom det nye og det gamle som er til stede i samfunnet». Kampen endte med brudd. Motsetningene var av en slik karakter at de ikke lot seg forene. Kampene viste at representanten for »venstre»-linja ikke hadde noe ønske om enhet, at hans politiske utkjør hadde til siktemål å så splid i ml-bevegelsen, at utkjøret var et tvers igjennom borgerlig splittelsesforsøk. I boka »Ån en gång om den sosial-

demokratiske avvikelsen i vårt parti» sier Stalin i det han oppsummerer de indre kampene i partiet og peker på partisplittelsen omkring 2. partikongress: »Lenin stod då ensam. Om ni bara visste, hur mycket skrik och tjut då höjdes om 'de oersättliga' som avskilt sig från Lenin! Men kampens praxis och partihistorien visade att denna brytning hadde en prinsipiell grund, att denna brytning var en nödvändig etapp för oppkomsten og utveklingen av ett verkligt revolutionärt, verkligt marxistisk parti.»

Hvordan oppsto ideene og hvordan utvikla de seg? Etter ei grundig kampanje på bekjempelsen av klikkvesenet og for ei riktig masselinje, gjorde laget gjennombrudd i arbeidet her ved skolen. Rekrutteringa til forbundet økte kraftig, og vi fikk på kort tid en vid krets av sympatisører

og nære venner. Men samtidig skjedde det ikke noen utvikling på arbeidsplassen der den tidligere kameraten var. Til tross for diskusjoner og kritikk på jobbinga, der klikkvesenet ble grundig analysert, var han ikke villig til å korrigerende feila. Både i boligblokka og på jobben kjørte han som oftest ei knus-linje overfor folk som ikke på alle måter var enige i vår politikk. Dette førte til at sympatisører og nære venner ble redde og trakk den slutninga at »slik er ml-ere». På den andre sida likte han å stå opp på fagforeningsmøtene og holde lange og velklingende taler. Fleip og ukameratslig kritikk av kamerater var dagligdags kost, og i heimen oppførte han seg som enehersker. Folk og breie masser som hadde sympati for vår politikk ble skeptiske. Sympatisører og nye medlemmer på skolen kom etter hvert til å peke på svakheten i vårt arbeid på en så viktig arbeidsplass som denne er. Hva var grunnen til kraftig framgang på skolen, mens arbeidet her nærmest sto stille?

Situasjonen ble drøfta grundig i laget og tatt opp med kameratene i gruppa på arbeidsplassen. Den ene av kameratene var enig i kritikken og la vekt på korrigeringsiltak på masselinja, og det ble foreslått en del konkrete tiltak som man skulle målrette arbeidet mot. Men den andre som det seinere kom til brudd med, ville nødvendig gå med på korrigeringa; han satte opp tekniske forklaringer på at arbeidet gikk så dårlig. De korrigeringsiltak som ble foreslått på masselinja, ble møtt med suveren forakt (de feila jeg har akter jeg å beholde (!)). Tenkinga ga seg uttrykk i holdninga at enten er man helt bra eller ikke brukbar i det hele tatt! Blant anna blei spørsmålet om nødvendigheten av at han måtte ta hånd om en del kamerater som skulle begynne på grunnsirkele, reist, men dette nekta han! Og argumentene fra de andre var så klare og opplagte, og det ble påpekt at dersom han ikke var villig til å lede en ring med arbeidere, måtte en kamerat fra skolen gjøre det. Men da snudde han tvert om og protesterte på at skoleelever skulle lede studieringer med arbeidsfolk. Skoleelever har ikke noe skikkelig klassestandpunkt, og på bakgrunn av det skulle han lede ringen! Dagen etter hadde han imidlertid skifta standpunkt og nekta å ta fatt på den arbeidsoppgava.

På bakgrunn av dette blei motsetningene kraftig skjerpa. Vi hadde grundige diskusjoner i laget, og i kampen mellom de to linjene kom det fram en rekke motstridende synspunkter. Han hevda mellom anna at grunnen til framgangen på skolen ikke var godt arbeid av kameratene der, men det allmenne oppsvinget i klassekampen. Argumentasjonen blei mer og mer desperat. Det lokale SUF(m-l)-laget var en speiderbevegelse og styret en byråkratikk. Imidlertid forsikra han på det mest innstendige at han var enig i forbundets allmenne politikk! Men da massene i det boligbyggelaget han var medlem av sto uten ledelse i kamp mot ei voldsom husleieøkning, blei det hevda at vi som ml-ere ikke skulle gjøre noe; massene skulle sjøl organisere seg.

Enda mer avslørende var holdninga til Rød Arbeiderfront-demonstrasjonen 1. mai. Til tross for at vi kunne mobilisere mange, gikk han imot, men da han overhodet ikke fikk noen støtte i disse synspunktene, skiftet han standpunkt også i denne saka. Vi fikk ca. 100 deltakere i den lokale demonstrasjonen, men til tross for det kom han like etter 1. mai med voldsomme angrep på arrangementet (»Det var ikke en eneste arbeider, bare skoleelever med . . .»). På samme tid kom han med voldsomme utfall mot »hardkjøret» i organisasjonen. Dette til tross for at han ikke en eneste gang deltok på KK-salg, og unnlot å gå på møter osv. »Jeg har liberalistiske feil, men de akter jeg å beholde.» (!)

To kamerater i laget som ikke forsto disse motsetningene blei dratt inn i en diskusjon sammen med denne personen. For mange så det ut til at motsetningene nå var av samme karakter. Angrepene var i form likedan, og dette forvirret mange kamerater. Men etter grundig diskusjon i laget kom vi fram til at sjøl om angrepene i form var like, var motsetningene av forskjellig karakter. Disse kameraters angrep gikk i hovedsak på feil hos ledelsen i laget, de brukte byråkratiske feil som vitterlig forekom til å sabotere arbeidet. I kommunikeet fra SKs 6. plenum blir det pekt på at der byråkratismen ikke blir bekjempa med

hell, slår den ut i ei borgerlig høyrelinje i politikken. I en tid da forbundet, og ikke minst laget her, har ei kraftig øking av medlemmer og sympatisører, må man være på vakt mot ulike former for avvik. Kamerat Lenin sier: »En av de dypeste årsaker som periodisk fører til uenighet om taktikken, er selve arbeiderbevegelsens vekst. Hvis en ikke bruker et eller annet fantastisk ideal som kriterium på denne bevegelsen, men betrakter den som en praktisk bevegelse av vanlige mennesker, blir det klart at vervingen av stadig større mengder av nye »rekrutter», innrulleringen av nye lag av de arbeidende masser uunngåelig må være ledsaget av vakling på teoriens og taktikkens område, gjentakelser av gamle feil, midlertidig tilbakevenden til foreldede synsmåter og foreldede metoder osv. Arbeiderbevegelsen i hvert land bruker periodisk mer eller mindre energi, oppmerksomhet og tid til å lære opp rekrutter.»

Feila hos disse to kameratene fikk oss til å forstå forræderiets grunnlov. Først kritikk av den lokale ledelsen her, videre stadig breiere kritikk av forbundets allmenne politikk. Vi klarte imidlertid å tilbakevise kritikken: kameratene gjorde fullstendig sjølkritikk – den proletære sida vant hos disse kameratene. Kommunikeet fra SKs 6. plenum anvendt på de konkrete forholda hjalp oss til å forstå viktigheten av parola om å slutte opp om SKs riktige linje og at bare sabotasje i våre egne rekker kan forhindre framgangen. 1. mai blei for kameratene en stadfestelse av den riktige linja. Ikke bare fikk man korrigeret feil hos disse to kameratene, men hver enkelt fikk sett seg sjøl og sin holdning i forhold til disse ideene som kom fram, og det betydde ei styrking av den proletære sida i hver enkelt. Den samme tenkinga der man tvilte på forbundets politikk og spesielt linja som lagsledelsen her kjørte ut, blei avslørt og tilbakevist. Tendenser til å bruke feil til å sabotere arbeidet blei grundig tilbakevist. Igjen en bekreftelse på at ingen er født rød – ett deler seg i to.

Laget som helhet blei nå kasta inn i kampen mot de gjerne ideene fra »venstre». Til tross for at vi hele tida kjørte på politiske argumenter, kom han med voldsomme personlige angrep. Oppspinn og logner om ledelsen i laget som manglet ethvert grunnlag i virkeligheten, blei produsert. Dette gjorde det helt klart for oss at han ikke ønsket noen enhet. Han hadde da også gitt uttrykk for, til andre, at han egentlig ikke ønsket enhet!

Gjennom sin konsekvente forakt for skikkelig politiske diskusjoner, avvisning av proletær disiplin, sine personlige angrep og elitetenkning, avslørte han de egentlige politiske motivene. Hansikten var oppsplitting av den revolusjonære bevegelsen. Og igjen fikk man avslørt: alle trotskistiske eller »venstre»-angrep tjener ene og alene borgerskapet, og er derfor i sitt innhold et angrep fra høyre. Resultatene av den viste nødvendigheten av å isolere vedkommende fra det politiske arbeidet.

Vi kan trekke flere erfaringer fra dette. For det første at trotskistiske ideer også kan oppstå innenfor våre rekker, og at man må være alvorlig på vakt mot dem. Erfaringen etter bruddet viser da også at bruddet var nødvendig. Angrepene fra vedkommende har i dag en slik karakter at det fullstendig plasserer ham der han hører heime: på borgerskapets side. Hetsen avslører ham som en fullstendig banditt, og han har i den siste tida forsøkt aktivt å trekke folk fra våre rekker til seg i bevisst forsøk på å splitte.

Viktigst for oss var imidlertid at denne saka stålsatte medlemmene på ei riktig politisk linje; og vil gjøre dem bedre i stand til å avsløre slike tendenser i framtida med en gang de oppstår.

Disse motsetningene oppsto på det tidspunkt da ml-bevegelsen er på rask frammarsj, og da vi hadde et stort oppsving lokalt. På et tidspunkt da det sto for hver ærlig marxist-leninist å kaste seg ut i kampen etter de riktige linjer for å vinne massenes oppslutning. Kamerat Stalin: »Jeg vil endast säga, att man inte får vifta bort och blunda för meningsskiljaktigheter inom partiet om de är av principiell natur. Jag vil endast säga, att man bara genom kamp för en principiell marxistisk linje kan skydda det proletära partiet mot bourgeoisens tryck och inflytande. Jag vil endast säga, att man bara genom att övervinna de inre motsättningarna i partiet kan nå fram til partiets starkande.»